

Причината на първото хващанне и откарване на Т. Кърджиева въ Ст. Загора сж дали показанията на хващатитѣ въ Ст. Загора въстанници. Митрополитѣ Григория се е застъпилъ за него още преди да бжде испратенъ като за свой човѣкъ — учителъ въ епархията му въ с. Червенавода, и благодарение на неговото ходатайство и поржчителство, (Григорий е управлявалъ тогива, даже и по време войната, и Търновската Епархия, въ която се числеше тогава и Ст. Загора) Т. Кърджиевъ се завърна здравъ и читавъ въ Руссе пакъ учителъ въ същото село Червена-вода. Но той не напусналъ и подвига за революцията. Тайнитѣ революционни комитети сж бравели не само въ с. Червена-вода, но и въ Ново-село и други околни села, както и въ самия гр. Руссе. Селскитѣ попове и чорбаджии сж участвували въ съзаклятието. За сформиранието на въстаническа чета въ с. Червена-вода, турското правителство е узнало по донесение на шпионитѣ му отъ Букурещъ. Въ истината на това може да се съмнѣва само човѣкъ, който не знае шпионската организация на Турското правителство въ онова време. Предстояло е, войска да отиде въ поменатото село и да извърши — по първи даденъ поводъ — обичното турско потушаване на бунта.

„Дѣдо Григория — думаше ми Икономъ п. Петръ — не ми каза и не рачи да ми обади, отъ кого е разбралъ грозницата опасность надъ обвиняванитѣ въ бунтъ села, но истината е, че мене испрати съ неговитѣ кола, та доведохъ презъ една нощъ поповетѣ и даскалитѣ отъ Ново-село и Червена-вода, въ туй число и Т. Кърджиевъ, който преди да стане учителъ въ туй послѣднѣ село бѣше за нѣколко време писаръ въ Митрополията. И дѣдо Григория се застъпи не само за него и за селскитѣ попове, но и поржчителствува предъ правителството за цѣлото си паство въ тия двѣ села и така поповитѣ се завърнаха въ селата си и потулиха всѣка слѣда на бунтовнически намѣрения. Руссенскитѣ власти затвориша само селския учителъ Т. Кърджиева, който бѣше още прѣдняя година компромитиранъ. Но дѣдо Григория се застъпи и тоя пѣтъ за него и сполучи. Митрополитѣ Климентъ, тогива още Епископъ, който бѣше дѣената рѣка на Григория, постоянно живѣше съ него въ Митрополията, а въ отсъствието му вмѣсто него управляваше Епархията. въ онова време бѣше тука и той много добръ знае за тѣзи усилни врамена, въ които Митрополитѣ Григория запази страната отъ разорение и не остави никой отъ селянитѣ да пострада, а и освободи отъ затворитѣ мнозина невинни или подозрителни хора и младежи“.

И наистина, както е знайно, Т. Кърджиевъ биде освободенъ въ Ст.-Загора, и когато другитѣ бунтовници бидоха всички казнени, той се завърна въ Руссе, дѣто го завари войната на 1877, което бѣше немислимо да стане, ако той бѣше прѣдаденъ отъ самия Митрополитѣ като бунтовникъ още организаторъ и главатаръ на чета. На тоя пунктъ трѣбваше и да се спрѣ и замисли историографътъ, З. Стояновъ, ако му бѣше намѣрението да търси истината; той можеше да потърси отъ священнитѣ и селянитѣ въ помянатитѣ